

בבית המשפט העליון

רע"א 7443/12

לפני : כבוד השופט י' דנציגר

המבקש : מלכיאל שרבט

נגד

המשיבים :
1. שלום שרבט
2. יצחק שרבט
3. מנשה שרבט
4. בנימין שרבט
5. בכור שרבט

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי
בנצרת מיום 17.07.2012 בהפ"ב 47491-09-11 שניתן על ידי
כבוד השופט א' אברהם

בשם המבקש : עו"ד ניר חזן

החלטה

לפני בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת (סגן הנשיא, השופט א' אברהם) מיום 17.07.2012 בהפ"ב 47491-09-11 (ה"פ 431/97), במסגרתו נדחתה בקשת המבקש לביטול פסק הבוררות החלקי שניתן על ידי הבורר השופט (בדימוס) י' לויט ביום 10.7.2011. עסקינן בחוליה נוספת בשרשרת ההליכים שמתנהלים מזה שנים רבות בין האחים למשפחת שרבט, אשר למרבה הצער סופה לא נראה באופק.

תמצית הרקע העובדתי

1. הצדדים בבקשה שלפני הינם אחים, בני משפחת שרבט, אשר מצויים בסכסוך משפחתי חריף ומתמשך שנמשך למעלה משני עשורים בשאלת אופן חלוקת הרכוש

המשפחתי ביניהם. לצורך ההחלטה בבקשה שלפני אין צורך לרדת לפרטי פרטיו של הסכסוך, אשר נגזרות שונות שלו נשמעו לפני בית משפט זה במספר הזדמנויות בעבר [ראו, למשל: רע"א 9535/07 שרבט נ' שרבט (17.1.2008); רע"א 10256/08 שרבט נ' שרבט (10.3.2009); רע"א 5442/09 שרבט נ' שרבט (12.1.2010)], ודי להפנות לפסק הדין האחרון שניתן בבית משפט זה בעניינם של הצדדים ברע"א 5067/09 שרבט נ' שרבט (3.1.2011) (להלן: רע"א 5067/09). ברע"א 5067/09 נדונה השאלה האם יש מקום לאפשר לבורר, השופט (בדימוס) י' לויט (להלן: הבורר), לחזור בו מהתפטרותו, חרף התנגדותו של המבקש, לשם מתן פסק בוררות חלקי בשאלה מהי "מאסת הנכסים" שאותה יש לחלק בין הצדדים. נקבע כי נסיבותיו המיוחדות של המקרה דגן מצדיקות השבת הבורר לתפקידו לשם מתן פסק בוררות חלקי, על אף התנגדותו של המבקש. נקבע כי קבלת טענות המבקש לפיהן אין לאפשר לבורר לשוב לתפקידו לשם מתן פסק בוררות חלקי משמעותה הסגת הסכסוך בין בעלי הדין שנים רבות לאחור וירידה לטמיון של המשאבים הרבים שהושקעו בניהול הבוררות במשך שנים. עוד נקבע כי לנוכח השלב אליו הגיעה הבוררות, כאשר הבורר שמע את כל הראיות הדרושות לצורך מתן פסק הבוררות החלקי ואף הוגשו סיכומים מטעם הצדדים, הנזק שייגרם מאי מתן פסק הבוררות החלקי עולה על התועלת שקיימת, אם בכלל, בכיבוד זכותו לכאורה של המבקש להתנגד לחזרת הבורר לתפקידו. כמו כן נקבע כי על אף ששני הצדדים לא טמנו ידם בצלחת והתנהלו באופן בלתי הולם במהלך הבוררות, הרי שהמבקש הוא זה שהביא בהתנהגותו להתפטרותו של הבורר, ולכן הוא מנוע מלטעון להסתמכות על ההתפטרות. לפיכך נקבע כי השופט (בדימוס) י' לויט ישוב לתפקידו כבורר לשם מתן פסק בוררות חלקי שיעסוק בהגדרת "מאסת הנכסים" ולאחר מתן פסק הבוררות החלקי יסיים הבורר את תפקידו ויתמנה במקומו בורר אחר להמשך הדיון בבוררות בשאלת חלוקת "מאסת הנכסים".

2. פסק הבוררות החלקי בסוגיית "מאסת הנכסים" ניתן ביום 10.7.2011 והוא משתרע על פני 197 עמודים (להלן: פסק הבוררות). מדובר בפסק בוררות מקיף ומעמיק היורד לפרטי פרטיהם של נכסיהם הרבים של הצדדים, תוך פירוט טענות הצדדים בכל סוגיה, מבלי להותיר אבן שלא נהפכה. בסמוך לאחר נתינתו, הגישו המשיבים בקשה לאישור פסק הבוררות, ומנגד הגיש המבקש בקשה לביטולו. המבקש טען בבקשתו טענות שונות כנגד פסק הבוררות, אשר ניתן לקבצן לארבע עילות ביטול המנויות בסעיף 24 לחוק הבוררות, התשכ"ח-1968 (להלן: חוק הבוררות).

א. חריגה מסמכות (סעיף 24(3) לחוק הבוררות) – מרבית טענותיו של המבקש נופלות בגדריה של עילת החריגה מסמכות. נטען כי הבורר חרג מסמכותו כאשר כלל

בפסק הבוררות הוראות ותנאים לעניין חלוקת הנכסים בין הצדדים להבדיל מהגדרת "מאסת הנכסים". עוד נטען כי הבורר חרג מסמכותו עת הביא בחשבון בגדר שיקוליו את המשכנתאות שרובצות על הנכסים הפרטיים וחובות נוספים שנובעים מהם גם לאחר "המועד הקובע", וכי בכך פעל בניגוד להחלטות קודמות שניתנו במסגרת הבוררות ובניגוד להסכמת הצדדים. בנוסף נטען כי לא זו בלבד שהבורר חרג מסמכותו הרי שהחלטתו יוצרת עיוות כלכלי, מכיוון שהבורר לקח בחשבון רק את החובות והמשכנתאות והתעלם מהפירות שנשאו הנכסים הפרטיים באותה תקופה. טענות נוספות לחריגה מסמכות נטענו כנגד קביעותיו של הבורר לעניין סיום השותפות בין הצדדים, לעניין מניות של הצדדים בחברות שונות ולעניין מקרקעין מסוימים בעפולה. עוד נטען כי הבורר חרג מסמכותו עת הורה על ביטול שני צווי מניעה שניתנו ביחס לשני נכסי מקרקעין.

ב. הימנעות מהכרעה (סעיף 24(5) לחוק הבוררות) – נטען כי הבורר נמנע מהכרעה בחלק מהסוגיות שהונחו לפניו, בהן סוגיית חשבונות הבנק, תכניות החיסכון ותכניות הגמל של הצדדים וסוגיית דמי השכירות מהשכרתן של משאיות.

ג. מניעת אפשרות הבאת ראיות (סעיף 24(4) לחוק הבוררות) – נטען כי הבורר מנע מהמבקש להביא לעדות את העדה רחל שרבט על מנת שתעיד בסוגיית היהלומים ומטבעות ומטילי הזהב.

ד. קיימת עילה לביטול פסק הבוררות בהתאם לעילה הקבועה בסעיף 24(10) לחוק הבוררות – נטען כי פסק הבוררות לוקה בפגמים מהותיים היורדים לשורשו של הליך ופוגעים בעקרונות הצדק, ולפיכך קיימת בנסיבות העניין הצדקה לבטלו בהתאם לעילה הקבועה בסעיף 24(10) לחוק הבוררות.

פסק דינו של בית המשפט המחוזי

3. בית המשפט המחוזי הקדים וציין בפתח פסק דינו כי את טענות המבקש יש לבחון לאור המדיניות הזהירה הנוהגת בפסיקה בנוגע להתערבות בית המשפט בפסקי בורות. בית המשפט ציין כי מעיון בחומר הרב שהונח לפניו התרשם כי:

"הבורר עשה מלאכה נאמנה ונכבדה, קשה מאין כמותה, וערך בירור עמוק של מחלוקת סבוכה רבת שנים, קיים ישיבות רבות על פני שנים אחדות, שמע עדים וגבה ראיות רבות מספור, שמע את בעלי הדין באריכות, הכריע בבקשות ביניים רבות, והכל מתועד בפרוטוקול

דיון עב כרס. לאחר כל אלה הגישו בעלי הדין סיכומים (וסיכומי תשובה ותשובה לתשובה וכו') שנשתרעו על פני מאות עמודים סה"כ, בלא שהבורר מחסיר מן הצדדים דבר, ונותן בידיהם להישמע ככל שרצו" (סעיף 7 לפסק הדין מושא הבקשה).

בית המשפט המחוזי קבע כי לאחר כל אלו ניתן פסק בוררות מנומק ומפורט, אשר פותח פתח לסיומה של מחלוקת רבת שנים ואשר ביטולו יסיג את ההתדיינות בין הצדדים שנים לאחור. על רקע דברים אלו קבע בית המשפט כי הגיע למסקנה שבקשת הביטול אינה אלא עוד ניסיון של המבקש, אחד מיני רבים, להכשיל את הבוררות ולמנוע את סיומה.

4. בית המשפט המחוזי דן בטענות המבקש לגופן ודחה אותן אחת לאחת. ואלה עיקרי טעמיו של בית המשפט:

א. חריגה מסמכות – בית המשפט דחה את שלל טענותיו של המבקש במישור זה, כאשר ארבעה נימוקים מרכזיים עולים מפסק הדין. ראשית, כי המבקש לא טען את טענות חוסר הסמכות ב"זמן אמת" אלא רק בדיעבד, לאחר שניתן פסק הבוררות והתברר למבקש כי ההתדיינות לא עלתה יפה מבחינתו. נקבע כי כאשר המבקש לא העלה את טענת חוסר הסמכות בנוגע לסוגיה מסוימת לפני הבורר, ואף שיתף פעולה כשלא התנגד להגשת ראיות מטעם המשיבים, חקר את עדיהם בשתי וערב, והתייחס לגופן של הטענות בסיכומיו, הרי שהוא מנוע מלטעון לחוסר סמכות בדיעבד. שנית, כי הבורר כלל לא חרג מסמכותו אלא הכריע בסוגיות שהיו מצויות בלב ליבה של סמכותו ושהצדדים העמידו במפורש להכרעתו, הביאו ראיות וחקרו עדים וטענו לגופן. שלישית, כי מדובר למעשה בטענות בעלות אופי ערעורי שנועדו לשכנע את בית המשפט כי נפלה טעות בהכרעותיו של הבורר, וככאלה הן אינן מקימות, מטבע הדברים, עילה לביטול פסק הבוררות. רביעית, כי גם אם היה ממש בטענות המבקש בדבר חריגה מסמכות בחלק מהסוגיות, הרי שאין בכך כדי להצדיק את ביטולו החלקי או המלא של פסק הבוררות מכיוון שהותרתו על כנו לא תגרום לעיוות דין (סעיף 26 לחוק הבוררות).

כך נקבע ביחס לטענות המבקש בנוגע להחלטת הבורר לקחת בחשבון את המשכנתאות והחובות לאחר "המועד הקובע", כי המבקש לא טען את הטענות ב"זמן אמת" ולכן אין לקבלן בדיעבד, וכי מכל מקום מדובר במחלוקת שהצדדים העמידו במפורש להכרעת הבורר וטענו באריכות לגביה. לפיכך נקבע כי טענות המבקש בעניין

זה הן למעשה טענות בעלות אופי ערעורי שנועדו לשכנע את בית המשפט בטעויות שנפלו לכאורה בהכרעת הבורר, וככאלה הן אינן מקימות עילה לביטול פסק הבוררות. מעבר לכך, בית המשפט קבע כי הבורר נימק היטב מדוע יש להביא בחשבון את המשכנתאות גם מעבר ל"יום הקובע" על מנת למנוע עיוות כלכלי, וכי הנמקתו משכנעת גם לגופה. מעל לכל נקבע, כי אף אם מדובר בחריגה מסמכות הרי שלא נגרם עיוות דין למבקש מכיוון שהכרעה בסוגיה זו תידרש ממילא בשלב הבא ולכל היותר מדובר בהקדמת ההכרעה.

כך נקבע גם ביחס לטענת המבקש לפיה הבורר חרג מסמכותו עת הכריע בסוגיות של חלוקת "מאסת הנכסים" (להבדיל מהגדרת "מאסת הנכסים"). נקבע כי גם טענה זו יש לדחות מהטעם שהמבקש לא טען להיעדר סמכות בעניין זה ב"זמן אמת" לפני הבורר וכי מפרוטוקולי הדיונים ומסיכומי הטענות עולה שהמבקש התדיין לפני הבורר בעניין זה לגופו. בית המשפט קבע כי אין לקבל את הטענה גם לגופה, מכיוון שהבורר קבע מהם הנכסים האישיים אשר שייכים למי מהאחים ואשר אינם נכללים ב"מאסת הנכסים", וקביעה זו של הבורר מצויה בלב ליבה של סמכות הבורר ובוודאי אינה מהווה חריגה מסמכות. נקבע כי תפקידו של הבורר היה לקבוע מהם הנכסים שנכללים ב"מאסת הנכסים" ומהם הנכסים האישיים שלא נכללים ב"מאסת הנכסים", וכך אכן עשה.

באופן דומה נדחו טענותיו של המבקש בנוגע להכרעות הבורר בסוגיות של סיום השותפות, הזכאות למניות בתאגידים שונים, הזכויות במקרקעין בעפולה וצווי המניעה ביחס לשני נכסי מקרקעין נוספים. בית המשפט התייחס לכל אחת מהטענות, ודחה אותן על בסיס הנימוקים האמורים (ובעיקר על בסיס שני הנימוקים הראשונים).

ב. הימנעות מהכרעה – בית המשפט דחה את טענות המבקש במישור זה, תוך שהוא מפנה להבהרת הבורר בפסק הבוררות כי הטענות שלא נדרש להן במפורש בפסק הבוררות הן טענות שלא מצא אותן רלוונטיות או אלה שהוכרעו מכללא בפסק הבוררות. בית המשפט הוסיף כי אף אם יניח לשם הדיון כי סוגיות מסוימות לא הוכרעו בפסק הבוררות, הרי שלכל היותר מדובר בטעות שנפלה בהכרעת הבורר בקביעת "מאסת הנכסים", ולפיכך יש לדחות את טענותיו של המבקש בהיותן טענות בעלות אופי ערעורי שאינן מקימות עילה לביטול פסק הבוררות.

ג. מניעת אפשרות הבאת ראיות – בית המשפט דחה את טענות המבקש במישור זה בקובעו כי מדובר בטענה אשר המבקש טען כבר בעבר לפני בית משפט זה (במסגרת

ההליכים ברע"א 5067/09) ואשר נדחתה לגופה בפסק הדין ברע"א 5067/09. בית המשפט הוסיף כי דינה של הטענה להידחות לגופה מהטעמים שנטענו לפניו על ידי המשיבים.

ד. ביטול פסק הבוררות בהתאם לעילה הקבועה בסעיף 24(10) לחוק הבוררות – בית המשפט קבע כי ביטול פסק הבוררות מכוח סעיף 24(10) לחוק הבוררות ייעשה במקרים חריגים שנסיבותיהם המיוחדות עשויות להצדיק שימוש בסמכות זו, כגון תרמית, וכי המקרה הנוכחי אינו נמנה על אלו. נקבע כי אין במקרה זה תרמית ואף לא עיוות דין, וכי יש לברך על פסק הבוררות שמקדם את הצדדים קדימה אל מחוץ לסבך ארוך השנים אליו נקלעו. צוין כי "מלאכה קשה עמדה לפני הבורר, ונראה בעיניי כי הוא יכול לה, בלא שנפלו במלאכתו תקלות העשויות להגיע כדי עיוות דין כשם שטוען [המבקש]". בית המשפט הדגיש כי אף אם היה מגיע לכדי מסקנה שנפלה שגגה בקביעה זו או אחרת של הבורר, הרי שמדובר בטענות בעלות אופי ערעורי ובוודאי שלא מדובר בטענות שמצדיקות שימוש בעילה הקבועה בסעיף 24(10) לחוק הבוררות.

תמצית בקשת רשות הערעור

5. במסגרת הבקשה שלפני – אשר משתרעת על פני 60 עמודים וכוללת 50 נספחים בארבעה כרכים – שב המבקש אחת לאחת על טענותיו העובדתיות והמשפטיות אשר נטענו לפני בית המשפט המחוזי ואשר נדחו על ידיו. איני מוצא לנכון לשוב ולפרט את שלל טענותיו של המבקש, אשר מתפרשות לאורכה ולרוחבה של המחלוקת בין הצדדים ואשר יורדות לפרטי הפרטים של "מאסת הנכסים". די לציין כי מעבר לחזרה על כל הטענות שנטענו לפני בית המשפט המחוזי מוסיף המבקש וטוען כי הנמקתו של בית המשפט המחוזי מעוררת שאלות בעלות השלכות אשר חורגות מנסיבותיו של המקרה הקונקרטי ואשר לגביהן טרם ניתנה הלכה מחייבת של בית משפט זה. בין היתר נטען כי קיים חידוש בקביעתו של בית המשפט המחוזי לפיה שתיקת הבורר או היעדר הכרעה מפורשת מצידו ניתנים להגדרה כ"הכרעה מכללא" ולחלופין יכולים להיחשב כ"טעות" שאינה מבססת עילה לביטול פסק הבוררות. עוד נטען כי מתעוררת במקרה זה השאלה העקרונית האם בורר יכול להרחיב סמכותו ולהכריע בסוגיות שחורגות ממסגרת הסמכות שנקבעה בפסק דין שניתן בבית המשפט והאם הכרעתו של בורר בסוגיה שחרגה מסמכותו יכולה להיחשב רק כ"טעות" שאינה מבססת עילה לביטול פסק הבוררות. בנוסף נטען כי בית המשפט המחוזי לא דן בחלק מטענותיו של המבקש וכי קיימת הצדקה להתערבותו של בית משפט זה משיקולי צדק ומניעת עיוות דין. לפיכך עותר המבקש לבטל את רוב הכרעות הבורר בפסק הבוררות.

6. לאחר שעיינתי והתעמקתי בפסק הבוררות המקיף, בפסק דינו הסדור של בית המשפט המחוזי ובבקשת המבקש על נספחיה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות, אף מבלי לקבל את תשובת המשיבים.

7. הלכה היא כי רשות ערעור על החלטות ופסקי דין של בית המשפט בענייני בוררות ניתנת במקרים חריגים ומצומצמים בלבד המעוררים שאלה עקרונית, משפטית או ציבורית, אשר חורגת מעניינם הפרטי של הצדדים, או במקרים בהם נדרשת התערבותו של בית משפט זה משיקולי צדק או מניעת עיוות דין [ראו למשל: רע"א 3680/2000 גמליאלי נ' מגשימים כפר שיתופי להתיישבות חקלאית בע"מ, פ"ד נז (6) 605 (2004); רע"א 6727/10 עיריית אופקים נ' האוסף חברה לשירותים בע"מ (6.10.2010) בסעיף 18; רע"א 5067/09 שרבט נ' שרבט (3.1.2011) בסעיף 26; רע"א 6489/09 מדובר נ' קרן קיימת לישראל (18.1.2011) בסעיף 17; רע"א 1715/13 ש.ע.ר חברה להשקעות בע"מ נ' ד"ר אליהו שיפר (20.3.2013) (להלן: עניין ש.ע.ר) בסעיפים י"ז-י"ט].

איני סבור שהבקשה דנן מעוררת שאלה עקרונית שחורגת מעניינם הפרטני של הצדדים. לא בכדי פירטתי בסעיף 4 לעיל את נימוקיו של בית המשפט המחוזי לדחיית בקשת הביטול שהגיש המבקש, וזאת מכיוון שנימוקיו של בית המשפט המחוזי מקובלים עלי במלואם, וכל המוסיף גורע. בסופו של דבר, על אף ניסיונו של המבקש "לעטוף" את טענותיו ב"עטיפה" של עילות הביטול הקבועות בחוק הבוררות, סבורני כי צדק בית המשפט המחוזי בקובעו שחלק הארי של טענות המבקש הינן בעלות אופי ערעורי מובהק שאינן מצדיקות דיון במסגרת בקשת רשות ערעור. זאת ואף זאת, עיון בבקשת המבקש מעלה כי מרבית טענות המבקש תחומות היטב לדל"ת אמותיו של הסכסוך הספציפי ואינן מעוררות כל שאלה כללית או עקרונית. כידוע, אף אם המבקש יכול להצביע על טעות שנפלה בהכרעת הבורר בנקודה זו או אחרת – וספק בעיני אם עלה בידיו להוכיח שאכן נפלו טעויות בפסק הבוררות – הרי שטעות כשלעצמה אינה מהווה עילה להתערבות בפסק הבוררות. די בכך כדי להביא לדחיית הבקשה.

8. אשר לטענת המבקש כי לא מדובר בטענות בעלות אופי ערעורי ואף לא מדובר "רק" בטעות שיצאה מידי הבורר, אלא בחריגה ברורה של הבורר מסמכותו; מקובלת עלי הנמקתו של בית המשפט המחוזי לפיה לא הייתה כאן חריגה מסמכות מצידו של הבורר אלא הכרעה בסוגיות שמצויות בלב ליבה של סמכותו. זאת ועוד, מקובלת עלי

גם הנמקתו של בית המשפט המחוזי לפיה אף אם הייתה כאן חריגה מסמכות, אזי המבקש מושקע מלמעלה טענה זו בנסיבות העניין. אף אם אניח לצורך הדיון – ומבלי לקבוע מסמרות – כי חלק מהסוגיות שהוכרעו על ידי הבורר לא היו בגדר "המנדט" המקורי שהעניקו לו הצדדים ושנקבע בפסק הדין ברע"א 5067/09, סבורני כי המבקש מושקע מלמעלה לחוסר סמכות לנוכח התנהגותו במהלך הבוררות. בית המשפט לא יקבל, ככלל, טענת חוסר סמכות שמועלית בדיעבד על ידי צד לבוררות שכן זו לא נטענה ב"זמן אמת", ועל אחת כמה וכמה כאשר מפרוטוקול הבוררות ומפסק הבוררות עולה ששני הצדדים טענו לפני הבורר לגופו של עניין ולא עצרו ב"מפתן" הסמכות. בית משפט זה קבע לא אחת כי צדדים עשויים להרחיב את סמכויות הבורר בדרך של התנהגות במהלך הבוררות. אף אם סמכויותיו של בורר נתחמו תחילה באופן ברור על ידי הצדדים בהסכם בכתב, הרי שבשלב מאוחר יותר עשויים הצדדים בהתנהגותם במהלך הבוררות להרחיב את גדר המחלוקת, ובהתאמה גם את סמכויות הבורר, והם מושקעים מלמעלה בדיעבד אחרת. הדברים ידועים ומושרשים היטב בפסיקתו של בית משפט זה, ואין בכך שום חידוש נראו, למשל: רע"א 4095/12 מגנזי תשתיות ב.ג.מ בע"מ נ' סקיק חברה לעבודות עפר ופיתוח בע"מ (13.11.2012); רע"א 4928/92 עזרא נ' המועצה המקומית תל-מונד, פ"ד מז(5) 94 (1993). לפיכך, אין בידי לקבל את טענת המבקש לפיה קביעותיו של בית המשפט המחוזי במקרה דנן מעוררות שאלה עקרונית וחדשה.

יודגש כי בנסיבות אלה סבורני שניתן להשאיר בצריך עיון את הנמקתו החלופית של בית המשפט המחוזי בנקודה זו, לפיה אף אם מדובר בהכרעה שחרגה בסוגיות מסוימות מה"מנדט" שניתן לבורר ברע"א 5067/09 הרי שלא נגרם למבקש עיוות דין מכיוון שמדובר לכל היותר בהקדמת המאוחר. מבלי לקבוע מסמרות, כאשר הוסכם שבורר יסיים את תפקידו לאחר הכרעה בסוגיות מסוימות (ומוגדרות), ולאחריו יתמנה בורר חלופי שיכריע בסוגיות אחרות (ומוגדרות), אין לשלול מראש את האפשרות שייתכנו נסיבות בהן תיחשב הכרעה של הבורר הראשון בסוגיה ש"נשמרה" להכרעה מאוחרת של הבורר השני כחריגה מסמכות המצדיקה ביטול של ההכרעה באותן סוגיות. יחד עם זאת, מכיוון שיתר נימוקיו של בית המשפט המחוזי מקובלים עלי במלואם, איני סבור שהמקרה דנן מחייב דיון בשאלה זו, וניתן להותירה בצריך עיון.

9. אשר לטענת המבקש כי הבורר נמנע מהכרעה בחלק מהסוגיות שהונחו לפניו; מקובלת עלי הנמקתו של בית המשפט המחוזי כי בנסיבות העניין מדובר לכל היותר בטעות שנפלה בהכרעת הבורר שאינה מצדיקה התערבות בית המשפט. לטענת המבקש, הימנעות הבורר מהכרעה בסוגיה שהונחה לפתחו מקימה עילה לביטול פסק הבוררות

בהתאם לסעיף 24(5) לחוק הבוררות, ואינה יכולה להיחשב כהכרעה מכללא או כטעות גרידא. מוכן אני לצאת מנקודת הנחה כי צודק המבקש בטענתו שקביעתו של בית המשפט בנקודה זו מעוררת שאלה משפטית עקרונית. יחד עם זאת, אין בידי לקבל טענה זו בשים לב לנסיבותיו הספציפיות של המקרה דנן, ומשכך איני סבור שיש מקום ליתן רשות ערעור לגביה. אכן, הימנעות הבורר מהכרעה בסוגיה מסוימת שהועמדה להכרעתו מקימה את עילת הביטול הקבועה בסעיף 24(5) לחוק הבוררות, והתרופה שבדרך כלל תוענק בסיטואציה שכזו הינה החזרת העניין לבורר לשם השלמת פסק הבוררות. יחד עם זאת, סבורני כי בנסיבות המיוחדות של הסכסוך דנן צדק בית המשפט המחוזי בקובעו כי לכל היותר מדובר בטעות בקביעת "מאסת הנכסים" שאינה מקימה עילה להתערבות בית המשפט. לפיכך סבורני כי בהיעדר תשתית ספציפית מתאימה המצדיקה דיון בשאלה המשפטית העקרונית, אין מקום ליתן רשות ערעור ולקיים דיון תיאורטי.

10. אשר לטענות המבקש לעניין עילות הביטול הקבועות בסעיפים 24(4) ו-24(10) לחוק הבוררות; סומך אני ידדי על נימוקיו של בית המשפט המחוזי לעניין זה ואיני מוצא לנכון להוסיף דבר.

11. מעבר לכל האמור, מקובלת עלי קביעת בית המשפט המחוזי כי אף אם מתקיימת במקרה דנן אחת מעילות הביטול הקבועות בסעיף 24 לחוק הבוררות, הרי שלא נגרם למבקש כל עיוות דין בנסיבות העניין. כידוע, כל העילות הקבועות בסעיף 24 לחוק הבוררות כפופות למבחן עיוות הדין הקבוע בסעיף 26 לחוק הבוררות, ולא שוכנעתי כי ייגרם למבקש עיוות דין אם ייוותר פסק הבוררות על כנו [ראו: סמדר אוטולנגי בוררות דין ונוהל כרך ב 1167-1177 (מהדורה רביעית מיוחדת, 2005)].

12. אסיים בדברים שבהם פתח בית המשפט המחוזי את פסק דינו ואשר צוטטו בסעיף 3 לעיל. עסקינן בסכסוך משפחתי סבוך וארוך שנים. הליך הבוררות מתנהל אף הוא מזה מספר שנים וידע עליות ומורדות, ולמרבה הצער סופו לא נראה באופק. הבורר, השופט (בדימוס) ' לויט, עשה מלאכתו נאמנה וניהל את הבוררות באופן מקצועי, יעיל והגון, על אף התנהלות הצדדים שבוודאי לא הקלה מלאכתו, ובסופה הוציא תחת ידיו פסק בוררות מפורט ומנומק היטב לעניין "מאסת הנכסים". פסק הבוררות מצעיד את הצדדים צעד משמעותי קדימה אל עבר סיום הסכסוך, ועל כך יש לברך.

13. נוכח כל האמור לעיל, דין הבקשה להידחות. מכיוון שלא נתבקשה תשובה, איני עושה צו להוצאות לטובת המשיבים. יחד עם זאת, יש לתת את הדעת לכך שמדובר בבקשה המשתרעת על פני 60 עמודים, בניגוד להוראות תקנה 403(א) לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984, המורה כי בקשת רשות ערעור תפרט בתמצית את נימוקי הבקשה. בנוסף, אין להתעלם מכך שמדובר, כאמור, בבקשה בעלת אופי ערעורי שחוזרת אחת לאחת על הטענות שנטענו בבית המשפט המחוזי ושנדחו בהחלטה מנומקת היטב [ראו והשוו: רע"א 1109/13 אורטס נ' סבן (14.3.2013); רע"א 1715/13 ש.ע.ר חברה להשקעות בע"מ נ' שיפר (20.3.2013)]. לפיכך, אני מוצא לנכון להייב את המבקש בהוצאות בסך 20,000 ש"ח לטובת אוצר המדינה.

ניתנה היום, י"ג באייר תשע"ג (23.4.2013).

ש ו פ ט